

stiske Kina eller optagelse af repræsentanter for Den kinesiske Folkerepublik. Den 15. december 1961 vedtog De forenede Nationers generalforsamling en resolution, hvorefter ethvert forslag om ændring af Kinas repræsentation skal betragtes som et „vigtigt spørgsmål“, som i henhold til artikel 18 i De forenede Nationers pagt kræver $\frac{2}{3}$ flertal til vedtagelse. En resolution om Den kinesiske Folkerepubliks deltagelse i FN's arbejde, der samme dag fremsattes for generalforsamlingen, blev afvist. En indsigelse, der var rejst mod fuldmagterne for de delegerede fra det nationalistiske Kina, blev afvist som værende i uoverensstemmelse med forretningsordenen.

Da der således ikke var truffet beslutninger, som gav anledning til en anden standpunkttagen end året i forvejen, afviste fuldmagtskomiteen énstemmigt den rejste indsigelse.

Delegationen fra Ungarn: Indsigelser imod den ungarske regeringsdelegations og arbejds-giverrepræsentants fuldmagter var rejst af et antal arbejds-giverrepræsentanter, mens indsigelsen imod den ungarske arbejderrepræsentants fuldmagt var fremsat af de internationale organisationer af frie og kristelige fagforbund. Indsigelserne var støttet på, at Ungarn siden begivenhederne i oktober 1956 var undertrykt af en fremmed magt, og at denne situation fremdeles forelå, og der henvistes til de tilsvarende indsigelser, som havde været rejst ved hver af arbejds-konferencerne siden 1957.

Komiteen fastslog, at indsigelsen i hovedsagen var af politisk art og vedrørte karakteren af det nuværende styre i Ungarn. Da komiteen fandt, at arbejds-konferencen ikke i denne henseende burde tage nogen beslutning, der kunne foregribe en afgørelse af De forenede Nationers generalforsamling, afviste komiteen indsigelsen under henvisning til, at De forenede Nationers generalforsamling senest den 19. december 1961 havde vedtaget ikke at træffe nogen beslutning vedrørende de ungarske repræsentanters fuldmagter. Komiteen tilføjede, at den ikke ved denne afgørelse havde taget afstand fra de synspunkter, fuldmagtskomiteen ved tidligere arbejds-konferencer og styrelsesrådet havde fremsat vedrørende mangelen på foreningsfrihed i Ungarn, og at dens afgørelse overhovedet ikke måtte

opfattes som en støtte for det nuværende styre i Ungarn.

Arbejderrepræsentanterne fra Philippinerne og fra Panama: I begge tilfælde var indbragt klage over, at de udpegede repræsentanter ikke kunne anses for at repræsentere de største og mest udbredte fagforeninger. Komiteens undersøgelser påviste, at hverken Philippinerne eller Panamas regeringer havde udfoldet nogen anstrengelser for at komme til overenskomst med de mest repræsentative fagforeninger. I betragtning af, at de respektive regeringer øjensynlig ikke har været klar over forpligtelserne til at udpege delegerede fra de mest repræsentative foreninger, undlader komiteen for denne gang at anbefale til konferencen at erklære fuldmagterne for de udpegede delegerede for ugyldige; man udtaler dog samtidig stærk beklagelse af de foreliggende omstændigheder.

Den samlede delegation fra Den sydafrikanske Republik: Indsigelsen, som var fremsat af World Federation of Free Trade Unions, støttedes på den af konferencen i 1961 vedtagne resolution om Sydafrikas udtræden af ILO. Desuden støttedes indsigelsen hvad specielt angår arbejderrepræsentanterne på, at Kongressen af Sydafrikanske Arbejdere, som er den eneste repræsentative fagforening, der er åben for alle racer, ikke har været konsulteret ved udpegelsen af delegationen.

Komiteen måtte, hvad dette sidste punkt angår, erkende, at den ikke kunne foretage sig andet end at henvise til sin udtalelse i 1961, efter hvilken en tilsvarende indsigelse forkastedes. Samtidig fandt komiteen anledning til at udtale, at den fortsat måtte anse den af Den sydafrikanske Republik førte raceadskillelsespolitik for at være i fundamental modstrid med ILO's principper, og at den ikke kunne erklære sig tilfreds, så længe Kongressen af Sydafrikanske Arbejdere ikke bliver taget med på råd ved sammensætningerne af delegationen til konferencen.

Endvidere forkastede komiteen indsigelser mod fuldmagterne for arbejderrepræsentanterne fra Frankrig, Israel, Libyen, Marokko, Nigeria og Spanien og mod fuldmagten for arbejds-giverrepræsentanten fra Marokko.